
COLECCIO “JOVE LLITERATURA VALENCIANA”

Lo Rat Penat

“ARGILA I MARBRE”

Emili Ridocci i Miquel

Coleccio Jove Lliteratura Valenciana

n.º ¿?

© XXXXXXXX XXXXXXXX XXXXXXXX

Edita: LO RAT PENAT. 1994
C/. Aparisi i Guijarro, 10
46003 VALENCIA

Portada: CONSUELO RUBIO MARTÍNEZ

I.S.B.N.: XXXXXXXXXXXX
Deposit Llegal: V-XXXX-1994

Imprimix: GRÁFICAS RONDA, S.L.
Maestro Valls, 10
46022 VALENCIA

*Esta tirada consta de XXXXXXXX exemplars,
cinquanta dels quals estan numerats
i venen firmats per l'autor.*

“ARGILA I MARBRE”

Emili Ridocci i Miquel

*No se a qui vaig sentir o en quin llibre vaig
llegir que la persecucio, per a un poble, es una
de les fonts de major energia i creativitat.*

*¡Que be si poguerem ser energics i creatius
i lliures a l'hora!*

*“Es propi dels intel·lectuals
amar la llibertat i la justícia”.*

*“Quan s'obstaculisa i s'impedix
el lliure curs de les aigües, este s'obrin pas,
destruïxen, aneguen i arrasen desbordades.
Esta llei es valida per tot”.*

(M. Adlert)

PROLEC

L'admiració comu cap a un personage tan entranyablement valencià com el paterner Miquel Adlert, li ha paregut aval suficient a l'oberta generositat d'Emili Ridocci per a demanar-me unes llinies que aprofiten com a carinyós recort d'un Home Just que seguix i seguirà eixemplarisadorament viu, a través de l'obra seua, per a vells i novells valencians de nacio.

I, de bona veritat, m'agradaria complaure'l des d'eixa amistat nostra, mes llegida en intima soletat que conreada en llargues conversacions. La vera amistat escasseja a sovint i va quallant des de la callada admiració que te produixen els poemes de l'amic de sentiment, qui ha segut capaç de fer naixer sobre un paper, eixes vivències de l'anima que, com diu Xavier Casp, les sents tan teues que hagueses volgut dir-les tu.

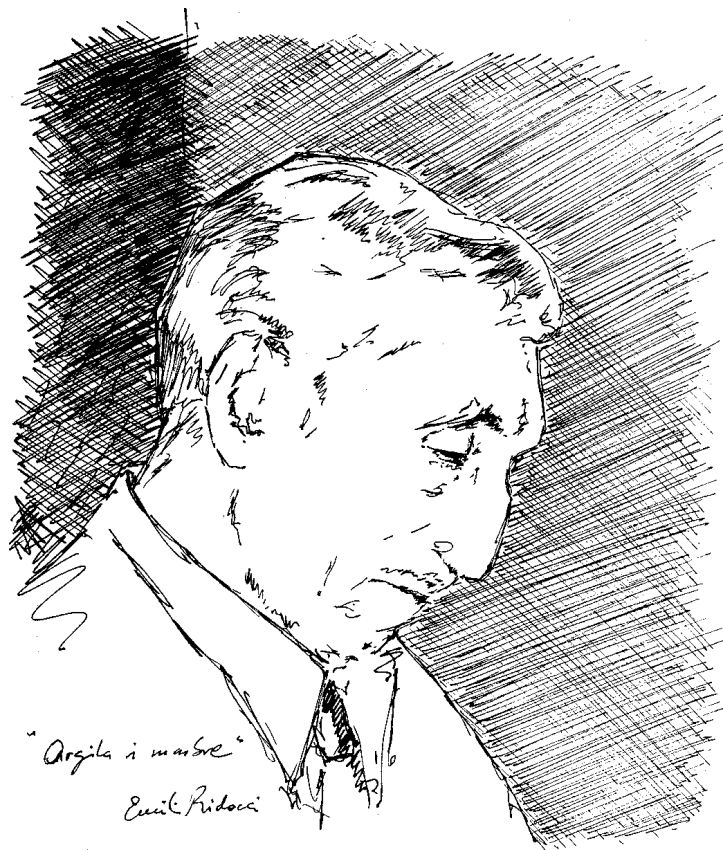
Afermen els mes sabuts que toto està dit i redít, segurament tindran rao; pero cada nou ser huma haura de deprendre-ho i enriquerir-ho en sa propia i irrepètible personalitat.

L'obra de Miquel Adlert, els desset llibres publicats des de l'esforç convençut, i per damunt d'ells son propi viure, van collint els fruits d'aquella sembra d'honradea i desijos de justícia: les Joventuts Ratpenatistes publicaren, l'any 1990, un llibre ambicios a on s'estudiava l'obra de Miquel, demanant la necessària reedició completada en els treballs que encara segueixen ineditats, el llibre es titula MIQUEL ADLERT, HOMENAGE; l'editorial del Senia al Segura publicà, en 1993, a memòria seua, La Constitució i l'Estatut d'Autonomia en llengua valenciana; qui açò escriu també li dedicà a Miquel els seus "pensaments lliures"; a més, el digne homenage fet en vida d'Adlert per Lo Rap Penat, els articles i poemes dels joves nacionalistes valencians en revistes, llibres i diaris... etc.

I d'eixa llavor sempre viva baix terra, d'eixes fulles caigudes que la femer omplint-la de vida, l'obra d'Emili Ridocci; poques voltes podrem trobar, qui sapia i vullga fer-ho, una semblança més viva entre els poemes d'Emili i la prosa de Miquel: la sinceritat total, el nu interior contactat a cau d'orella, l'amor pur fins al sacrifici per la pàtria valenciana, l'etern desig de justícia com a mig cabal per a la pau, l'enamorament sincer que sap trobar l'immensitat en les cosetes més chicotiues i casolanes, la maravillosa ingenuïtat dels sers humans autèntics, la generositat en l'oferiment de qui mai espera l'agraïment...

No pots renunciar al rept valent del paper exigent que reclama els teus versos; no podem renunciar a la creació que pugua acostar-nos a la llibertat del nostre poble, perquè com escriu el president de l'Associació d'Escriptors en Llengua Valenciana en el Museu de la Ciutat, com digue ben acertadament Vicent R. Calatayud "els crits que mereixeren el premi «Murta 1979» no els llançares debades".

Aureli López

¡OJO! ¿La dedicatoria no la quereis delante del prologo?

*A Miquel Adlert Noguerol, personage
argila (tendre, creatiu, humil, artesa de
la cultura, de poble, del poble) i
personage marbre (fret, aseptic, noble,
senyorial, aparentment dur, pero
fragil). Argila i marbre.*

Argila i marbre

Argila,
terra maleable
que es pasta
entre els dits
del treball.

Marbre,
gelor ferma,
noble presencia,
llesques de patria
en vetes de poble.

Argila

Fanc i argila.
Menut,
bon amic,
bon home,
bona gent.
Critic
analitic
al minut
de la muda pantomima.
Forta mobila
antiga
que s'estima
per a la biga.
Bon fonament.

Marbre

Marbre metafisic,
marbre religios,
marbre de pedrera propia,
marbre polit
en la mola
de l'obstinacio
d'un matematic,
d'un fisic.

Marbre esguitos
per l'aliena cornucopia
que es malven a mijanit
en dificil cabriola.
Marbre tistic
d'humitat
de marginacio.
Marbre paradigmatic,
marbre cromatic,
marbre arriscat.

Terra nostra

Terra nostra, que et dius Valencia,
dignificat siga el teu nom.
Vinga a nosatres el teu abraç.
Que es complisca la teua paraula
de pau i germanor.
La teua essència de cada dia
dona-nos-la hui
i perdona els nostres errors,
encara que no sabem agrair.
I no nos deixes caure
en la violència.
I lliura-nos
del poder.

Amen.

Oracio curteta per a rentar la Llengua

En hores de silenci
cridem-la,
rigam-la.

En hores d'oracio
preguem-la,
cantem-la.

En hores clandestines
mimen-la,
lilig-gam-la.

Torre

Aquell negre cel de la posguerra
era per a tu com una bassa
d'aigües desconegudes. L'estany
–olis pel seu suc quiet i groc–
fea mala pudor a tarquims.
I aplegarem ben juntes –ad hoc–
les vostres lletres,
–treballs sublims–
plantant-li la cara al desengany;
foren purnes esguitant la llum
en les mes mayuscules caplletres
–com estreles d'aquella foscor–;
foren llepaça
de mes d'una mala consciencia.
Algun volum
colgat en terra
germinava la vostra llavor
baix la mes grisencia indiferencia.

Al ras

Voldria que tots compregueren
que la nit s'acosta
i gelarà
i ya no podrem dormir al ras
que no nos perteneix
–per alie–.
Voldria que tots compregueren
que l'alba no es qüestio
d'hores.
La cera del ciri
creixerà en la fusta
de la taula
i vindrà un atre ciri...
Volguera que tots compregueren
que estem negant el somi
en tanta falsa realitat
i que legarà...
Les nostres animes nues,
victimes innocents
de la bona fe,
quedaran ertes
de gelor.
I gelarà...

A espentes del silenci

Caminavem agenollats,
llastimats i ferits,
humillats,
nafrats.
Ara caminem millor,
mes alts.
Encara caminem a fosques,
d'oït
–poquiua llum hi ha–
un poc trompellots
–es de veres–
en espardenyes.
Si, Miquel,
ara caminem
gracies a la teua espenta.
Ho fem a espentes del silenci
i caminem junts,
en silenci pero junt,
de la ma.
I la cadena de fanc
anem fent-la baula a baula,
de la ma,
junts,
a espentes del silenci.

D'histories

D'histories
s'en conten
ya moltes.
Nomes
la teua
em crec,
nomes
la teua,
Miquel.
Llavor
caiguda
molt fonda,
germina
d'arrels
i branques.
A l'ombra
del teu
ramage
passegen
els meus
tes passes
i lligen
les teues
paraules.
D'histories
sabudes
i faules
nomes
la teua
la saben,
nomes
la teua
em se.

No t'aguantaran la mirada

Alça el vol, Miquel
i alça la cara.
Renaix de la cendra
que t'han fet
–que no de la teua–,
renaix i els mires als ulls.
No t'aguantaran la mirada.

Alça el vol, Miquel
i alça l'orgull
que t'en sobra
i et fa bollir
la sanc.
No t'aguantaran la mirada.

Alça el vol, Miquel
i esten l'ala.
El teu vol
d'Au Fenix
tots l'anem a alçar
fent justícia
a la memòria.
No t'aguantaran la mirada.

Atres, a rant de terra,
quedaran boquioberts,
badat el gest
–¡Pobra gent,
irredents mortals!–.
Alça el vol, Miquel
i alça la cara.
No t'aguantaran la mirada.

Els últims encontres

(A l'aire de Rilke)

(Recort imborrable dels últims encontres en Miquel Adlert –en sa casa, per lo carrer– i la fondíssima sensació de tristor i impotència que em queda).

Com una aquarela caminaves desvanit,
com un Rilke qualsevol anaves solitari,
antic oli orgullós i colorit.
Com un esquelet de recorts
fugint pels carrers, envellit,
arrastrant una absència de dona,
el teu pas adolorit
marchava a un compàs
aritmíic, automàtic, induït.
Viçantica se'n dugué la vocació
d'amant, companyer i marit
deixant buida la casa, el teu cor,
la teua vida, el vostre lliç.
Se te'n dugué la gana de viure,
la voluntat, la lliuta, l'esperit.
¡I ens fas tanta falta, tantíssima!
Sobre el teu rostre quea la lluna,
–diria Rilke– sobre el teu cos encorçovit,
banyant-te el nas aguilenc
d'aquell perfil descosit.
I a mi, el més humil i anònim aprenent,
agraït,
em tenies al costat de Rilke.

¿Escollit?
No, era nomes qüestio d'ordre alfabetic.
Fortuit.
Coincident.
Gratuit.
Com un Rilke –casi res– te duc en la mochila,
magistral, permanent, empedrit.
Com una llanterna que allumena la catacumba
queda en la costa el teu far erudit,
Alt, fort, solitari, magestatic,
d'home just, jurisperit.
Els teus llibres balsamics
m'omplin els pulmons en l'alarit
per la mes ferma resistencia
al teu oblit.
¡I ens fas tanta falta, tantissima,
incorromput lletraferit!

No hi ha fossers

Potser dema el jagant vençut,
caigut en la parança,
s'alce combatut
del bac innoble,
s'eixugue el plany
lacrant el ritme reviscolat
del pols de l'esperança.

Potser dema el ciclop d'este poble
–¿el sents redolar com es desperta?–
capgire l'estrategia del combat
calant-li foc en pompa i alegria
a la mes trista melodia
milacre de l'afany
d'una sabuda descoberta.

Potser l'indecencia
de les tanques
mes blanques
no puguen detindre
el seu pas camallut.
Potser els barrots
no puguen ni obtindre
una confidencia
d'entre totes les santimonies
–silenci abosolut–
ni un vers, ni una lira,
ni dos estrambots,
ni una mentira.

No hi ha mortalles suficients,
ni requiems fets a mida de jagants.

No hi ha fossers satisficients,
ni cerimònies,
ni oficiants...

La romana

Al girar dels anys te trobaré ací,
te vorem ací, de la ma dels mateixos,
jacobi,
guerrejant en les paraules i en la ploma
–ams i peixos–.
Obriré portes, afanyant-nos a eixir
al camp per a cridar fort des de la lloma:
“¡Som els de sempre, del poble, som la colla
d'amics arrelats a la terra, parits
–os i molla–
valencians! Voluntariament pressos
de la mar, les montanyes i la memòria;
ancorats molt fermament als bons, humils,
envellits,
als anònims mestres –fulles i arraïls–
tan despressos”.

La teua més intensa jaculàtoria,
al passar els anys, la sentiré ací
i tu al costat, sense haver patit processos;
aguardant la gran romana de l'història.

A Miquel Adlert Noguero

13 de Giner de 1983

Este llibre s'acabà d'imprimir en la Ciutat de
Valencia en el mes de Xxxxx de 1994, xxxxx
xxxxxxx xxxxxxxx xxxxxxxxxxx xxxx xxxxxxx
xxxxxxx xxxxxxxx xxxxxxxx xxxxxxxx